

Snöstjärnor är aldrig lika

under solens frånvaro
klänger jag klipporna uppåt
nu på avsats med milsvid utsikt
skälvande av midvinter
jag rör mig provande
på utklippan har blankisen lagt sig
smärglad fram till ravinens rand
befinner mig på lutande plan
i dimspunnet försvinnande island
en uppkäftig tuva gräs bak bumling
stormpiskad köldnupen eremit
min önskan jag ville så gärna plocka
knippet med huttrande fjällfryle
och bära det ända till dig
hukande för vindarnas piskor
betraktar alla köldspröda grässtrån
lättbräckta blanka av frost
ville du vore här som vi som vår
kampen för liv i vindpinad vinter
pågår klänger på randen till stupet
vänder om drar mej tillbaka
klättrar till leden igen
minnet nynnar en jojk långt från
ensam i längtans landskap